

(Kort bemærkning).

Ministeren for nordisk samarbejde (Connie Hedegaard):

Som jeg startede med at sige, er Danmark faktisk i dag i en meget grundig, forstår jeg, tysk undersøgelse udnævnt til at være europamester udi social lighed. Derfor er det her jo en gigantisk stor debat, som fru Line Barfod godt ved ikke giver mening at hun og jeg tager her på to gange et minut hver. Og jeg kan i hvert fald bare sige, at for mig at se er det absurd at sige, at den nordiske styrke og det nordiske særkende skulle hvile på, at der kun er én måde at skruer skattesystemet sammen på, nemlig lige præcis den måde, Danmark har valgt i 2006. Efter min bedste overbevisning er det nonsens.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ministeren. Så har hr. Ole Stavad ønsket ordet i anden ordførerrunde.

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt tillade mig at komme med et par supplerende bemærkninger til det, der allerede er sagt. Først vil jeg sige, at med hensyn til de selvstyrende områder og hele denne diskussion tror jeg at det er vigtigt, at vi i den danske delegation og i øvrigt også mellem den danske delegation og den danske regering holder fast på, at der har vi en fælles dagsorden, at der har vi et fælles mål. Og løsningen af de problemer, vi kan få med andre lande med hensyn til at nå det bedst mulige resultat, skal ikke forstyrres og forvirres af, at vi måske selv er anledning til at gøre det for besværligt.

Vi prioriterer det højt på sessionen. Det står på dagsordenen, når vi fra Præsidiet på tirsdag møder statsministrene fra alle de nordiske lande, som vi også gjorde sidste år, hvor det bl.a. var den danske statsminister i sin egenskab af formand, der fik sat dagsordenen ned i det rigtige spor. Vi får også mulighed for at drøfte det med statsministeren og selvfølgelig med vores samarbejdsminister på mødet med den danske delegation onsdag morgen. Og så tror jeg ikke, at vi skal spænde forventningerne til, at vi når nogle færdige eller store skridt videre under debatten på onsdag, hvor det er på sessionens dagsorden. Men det er vigtigt, at vi får mulighed for der at få en status og også får mulighed for at gøre bemærkninger.

Den ambition, jeg i hvert fald har som formand for den danske delegation og med fuld rygdekning fra hele rigets delegation, det vil

sige også fra de færøske og de grønlandske medlemmer, er, at vi driver den her sag frem på en måde, så vi forhåbentlig kan konkludere på den, når vi kommer frem til sessionen næste år i oktober. Det er den ambition, jeg har.

Så vil jeg godt gøre den bemærkning til samarbejdsministeren, at hun jo ikke må tage det, jeg sagde, fortrydeligt op, det var ikke for at være ond, at jeg kom med de bemærkninger til redegørelsen. Men hvis jeg skal være en lille smule åbenhjertig, så er jeg nødt til at erkende, at jeg faldt i søvn midtvejs i redegørelsen – og da jeg vågnede, læste jeg selvfølgelig færdig. Jeg har den samme ambition, som ministeren gav udtryk for, om, at ud over at det nordiske samarbejde skal være noget vigtigt i en hel masse sammenhænge, så må det også godt være noget, der forstås af folk, der ikke sidder midt i det. Vi vil rent faktisk, når vi ser de opinionsundersøgelser, som er foretaget, få afdækket, at der er betydelige forventninger hos vore nordiske befolkninger til det nordiske samarbejde.

Og det er derfor, jeg bare så varmt og indtrængende vil komme med en opfordring: Lad os få alle de nyttige oplysninger, der er i den her redegørelse, og som ikke drejer sig om politikdelen, på et bilag, for vi har brug for dem. Men så vil jeg sige til ministrene, at de skal tvinge sig selv til at sætte den politiske dagsorden i regeringen, gerne i en form, så det også er forståeligt for nogen, der ikke sidder begravet dybt i det nordiske samarbejde, i Nordisk Råd eller i Nordisk Ministerråd. Det vil jeg håbe på.

Kl. 16.05

Så var den dagsorden, jeg forsøgte at sætte, sådan set ikke det eksempel, ministeren nævnte, med kvinderne der skulle væk fra kødgryderne; nej, den var, at vi mænd også skulle hjem til dem. Og når ministeren siger, at vi ikke kan lære noget af de andre på det her felt, vil jeg sige: Jo, det kan vi. Hvis ministeren går ind og ser den måde, man har indrettet barselorloven på i de øvrige nordiske lande, kan vi se, at mændene i langt større udstrækning tager barsel, fordi det ikke er noget, der ellers bare kan overføres til kvinden.

Det havde vi en stor diskussion om i sidste folketingsregningssamling. Det lykkedes ikke at overbevise regeringen. Jeg vil tro, at samarbejdsministeren måske ville være et af de regeringsmedlemmer, der ville kunne se klogskaben i at tænke i de baner. Derfor appellerer jeg bare til, at den nordiske samarbejdsminister også bruger sin styrke i regeringen til, at vi er konkrete med den